

השד של אדאצ'יגארה

לפני שנים רבות הייתה במחוז מוטסו של יפן שפלה אדאצ'יגארה. אמרו שבשפלה זו משתולל שד בצורת אישה זקנה. מפעם לפעם נעלמו עוברי אורח באזור הזה ולא שמעו עליהם יותר. נשים זקנות סביב מדורות ערב ונערות השוטפות אורז במעיינות בבוקר סיפרו סיפורים מחרידים, איך האנשים פותו לבית של השד ואיך הם נאכלו שם, כי השד חי רק על בשר בני אנוש. איש לא העז לצאת למקום הזה אחרי שקיעה, וכל מי שיכול היה נמנע לעבור שם במשך היום. עוברי אורח הוזהרו לא להתקרב למקום הזה. יום אחד קרוב לשקיעת השמש הזדמן לשפלה זו נזיר. לפי בגדיו נראה כי הוא צליין בודהיסטי שעובר ממקדש למקדש ומבקש ברכות או מחילה על חטאיו. הוא תעה בדרך ובשעה מאוחרת זו לא פגש איש שיכול לראות לו את השביל הנכון או להזהירו בפני המקום רדוף הרוחות. הנזיר הלך יום שלם ועכשיו היה עייף ורעב. הערב היה כבר קריר והוא רצה מאוד למצוא מקום לינה כלשהו. עכשיו מצא את עצמו אבוד בשפלה רחבת הידיים

ולשווא חיפש סימני מגורים של בני אדם. בסוף, אחרי הליכה ממושכת, ראה קבוצת עצים במרחק וגם איזשהו אור הנוצץ בחושך. הוא קרא בשמחה "או, כאן אולי אמצא בית שבו אוכל ללון!" הוא סחב את רגליו הכואבות אל האור, מהר כמה שרק יכול היה, ואחרי זמן הגיע לבית קטן ועלוב. היה זה מבנה רעוע, מגודר בגדר במבוק שבורה, וסביב עשבים גבוהים שדחפו את גבעוליהם דרך סדקים. מסכי ניר, הרגילים ביפן לשמש כחלונות ודלתות, היו מלאי חורים, ועמודי הפינות רק בקושי תמכו בגג הקש. הדלת הייתה פתוחה ובפנים, באור פנס ישן ישבה אישה זקנה וטווה. הצליין קרא אליה דרך הגדר ואמר "או, באא דאן (אישה זקנה), ערב טוב! אני אדם נודד. סלחי לי, אבל תעיתי בדרך ואינני יודע מה לעשות כעת. אולי תהי טובה ותסכימי להלין אותי תחת הגג שלך!" האישה שמעה, הפסיקה לטוות, קמה וניגשה מול האיש. "אני מצטערת מאוד. חבל שתעית והגעת למקום בודד כזה בלילה. לצערי לא אוכל להלין אתך כי אין לי מיטה בשבילך ולא מקום כלשהו כדי לארח מישהו."

"לא, לא" אמר הנזיר "תני לי ללכת, כי את אישה זקנה ואינני חושב לנכון לתת לך לצאת בלילה קר הזה."
אך האישה לא הסכימה. אמרה "אתה אורח שלי.
תישאר כאן בשקט" ויצאה, אבל כעבור רגע חזרה
ואמרה "שב כאן ואל תזוז, רק אל תתקרב לחדר השכן,
מה שלא יקרה. זכור זאת!"
הנזיר קצת הופתע, אבל ענה "אם אמרת לי לא לגשת

"הו, זאת לא בעיה" ענה הנזיר "אני רק זקוק למקום
מוגן תחת גג כלשהו, ואודה לך מאוד אם תסכימי לתת
לי לשכב על הרצפה במטבח שלך. אני עייף מדי כדי
להמשיך בדרכי, ואקווה שלא תסרבי לתת לי להיכנס.
אחרת אאלץ לשכב על הארץ בשפלה הקרה הזו." וכך
הוא ביקש שוב ושוב.
באי-רצון אמרה האישה בסוף "טוב, אתן לך להישאר
כאן. אינני יכולה לארח אותך אלא בצמצום רב, אבל
תיכנס ואדליק אש, כי הלילה קריר."
הנזיר שמח, הוריד את סנדליו ונכנס לבקתה. האישה
הביאה כמה חתיכות עץ, הדליקה אש והזמינה אותו
להתקרב ולהתחמם קצת.
"אתה בוודאי רעב אחרי דרך ארוכה" אמרה "אלך
ואבשל לך דבר מה" ואז יצאה למטבח ובישלה קצת
אורז. אחרי שהנזיר אכל הם ישבו ליד האש ושוחחו זמן
רב. הנזיר שמח שהיה לו מזל למצוא מקום זה ואישה
כל כך טובה ומסבירה פנים. אך לאט האש דחתה והוא
התחיל לרעוד מקור, בדיוק כפי שהיה כשהגיע מהדרך.
"אני רואה שקר לך" אמרה האישה "אלך עכשיו ואלקט
קצת עצים, כי שרפנו כבר הכל שהיה בבית. תישאר כאן
בהעדרי."

של האישה "אל תתקרב לחדר השכן" גרמו לו קצת פחד. מה יכול להיות בחדר ההוא, שהיא לא רוצה כי יראה? זמן מה הוא שמר על הבטחתו לא לזוז, אך בסוף סקרנותו גברה ולא יכול היה כבר להתאפק. לאט התקרב אל דלת החדר השכן, אבל מיד חזר בו והתיישב שוב ליד המדורה הכבויה, כי חשש שהאישה תכעס אם תראה שלא שמע בקולה.

עבר הזמן והאישה לא חזרה. פחדיו וסקרנותו מה טמון שם בחדר סודי התחיל לגבור. הוא מאוד רצה לראות מה קורה בחדר השכן.

"אם לא אספר לה, היא לא תדע שהצצתי. רק אציץ ואחזור למקומי" אמר לעצמו. הוא קם ובזהירות והתקרב למקום האסור. בידיים רועדות הזיז את הדלת והציץ. ומה שראה הקפיא את הדם בעורקיו. החדר היה מלא עצמות של בני-אדם והרצפה מכוסה בדם אנוש. בפינה אחת עמדה ערמה של זרועות, בפינה שניה ערמת גולגלות. הריח האיום כמעט וגרם לו להתעלף. הוא נפל לרצפה באימה וזמן מה שכב בלי אפשרות לזוז. בסוף זחל בקושי מהמקום הנורא.

"כמה איום!" קרא "לאיזה מקום נורא הגעתי בדרכי? אנא בודהה! עזור לי כי אחרת אבדתי. האם יתכן

לחדר הזה, לא אעשה זאת, כמובן". האישה יצאה והנזיר נשאר לבדו. האש כבתה והאור היחיד בבית יצא מהפנס הישן. רק עכשיו הרגיש הנווד בפעם הראשונה שהוא במקום משונה. במיוחד המילים

בסוף עלה השחר והשד נעלם. הנזיר לא יכול היה כבר לרוץ יותר אבל ידע שניצל. הוא ידע עכשיו שפגש את השד של אדאצ'יגארה, שעליו שמע סיפורים רבים, אך לא האמין בהם. הוא האמין שניצל רק הודות תפילתו לבודהה. עכשיו הוציא את ספר התפילה שלו ובכובד ראש חזר על תפילת ההודיה. ואז יצא לכוון אזור אחר של הארץ, שמח לעזוב את השפלה הארוכה.

שהאישה הזקנה והנעימה הזו היא שד אוכל אדם? אם היא תחזור ותופיע בצורתה האמיתית היא הרי תאכל אותי בבליעה אחת!"

כוחותיו חזרו אליו והוא חטף את כובעו ומקלו ורץ החוצה מהבית, כמה שרק רגליו יכלו לשאת אותו. הוא רץ לתוך הלילה ורק חשב איך להתרחק, מהר כמה שאפשר, ממשכן השד.

אך לא הלך רחוק כששמע צעדים אחריו וקול הקורא "עצור! עצור!"

הוא לא רצה לשמוע ורץ מהר אך הצעדים אחריו התקרבו יותר ויותר. בסוף הוא הבחין בקולה של האישה הזקנה שנשמע כל פעם חזק יותר "עצור! עצור איש רע. למה הצצת לחדר האסור?"

הנזיר שכח את עייפותו ורגליו נשאו אותו מהר מאשר אי-פעם. הוא ידע שאם ייתפס על ידי השד, זה יעשה אותו לאחד הקורבנות שלו. בכל הלב הוא התפלל לבודהה "נאמו אמידה בוטסו, נאמו אמידה בוטסו" וכל הזמן רדפה אחריו הזקנה האיומה, עם שערותיה מתנופפות ברוח ופניה מתחלפות למפלץ שהייתה באמת. בידה נשא סכין גדולה, מוכתמת בדם, וקראה בלי הפסק "עצור! עצור!"